

Богдана Кидиба

ВАЛІЗА З ПОЗИТИВОМ,
АБО
ЗАПИСКИ ШАЛЕНОЇ ОПТИМІСТКИ

ОПОВІДАННЯ

Київ

УДК 821.161
К38

Кидиба Богдана

К38 Валіза з позитивом, або Записки шаленої оптимістки : оповідання. Київ : Видавництво Ліра-К, 2023. 148 с.

ISBN 978-617-520-607-2

13 різних міст та країн відкрили мені свої традиції, смаки, цікавинки і навіть таємниці. І ними я готова поділитися на сторінках книги. Тож, запрошую у мандри!

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-607-2

© Кидиба Б., 2023

© Видавництво Ліра-К, 2023

Від автора

Книга адресована, перш за все, людям, які ніколи не подорожували; а також тим, хто вже стикався з перетином кордонів; трішки тим, хто об'їздив пів світу, але мало про це пам'ятає; та вже точно не тим, хто проводить свою відпустку біля бару, обговорюючи рівність складання рушників покоївками готелю.

Це не класичний туристичний посібник, проте якщо читати уважно, то можна дізнатися багато цікавого про незвичні традиції, визначні місця та екзотичні страви, які точно варто пошукати, потрапивши в ту чи іншу країну або місто. А ще — пережити безліч курйозних історій, дивних знайомств і несподіваних пропозицій, які могли трапитися лише з безмежно оптимістичною людиною... Відвертість та невичерпний оптимізм — ось фундамент, на якому й побудована ця книга. Що ж, розпочнемо з роздумів про фундаментальні життєві цінності...

Часто я бачу сон: блукаю вулицями чужого незнайомого міста, в якому — нові будівлі, крамнички, кав'яр-

ні, іноді вокзали — щоразу гарна архітектура і пошук... завжди пошук. Людей? Пригод? Можливо, сенсу життя?

Щодня ми стикаємося з безліччю життєвих ситуацій: пізнаємо людей, аналізуємо події, шукаємо рішення. Шалений ритм так захоплює, що не завжди знаходиш час задуматися: а навіщо ти біжиш цей марафон? Вперше мені вдалося зробити такий «стоп» у свій день народження. Тоді й народилася ідея поєднати два захоплення: писати і подорожувати, яка згодом стала мрією написати справжню Книгу... книгу, яку ви зараз тримаєте в руках.

Тож заварюйте філіжанку кави — ми вирушаємо в подорож! Адже мрії мають збуватися!

Історія перша. Про те, що вперше завжди страшно, а потім це приносить незабутні враження та емоції (а щоб запобігти різним думкам, ідеться про виліт за кордон, а ще – про ведення щоденника подорожі, бо, на мою суб'єктивну думку, з кожною наступною подорожжю стає дедалі цікавіше...)

Болгарський вояж. Бортовий журнал. Пробні кроки.

Координати: Чернігів. Україна — Сонячний Берег. Болгарія (липень 2013 року).

Напередодні:

Так!!! Нарешті в руках закордонний паспорт, а в ньому — перша віза. Тож зараз, саме з цього моменту, починається довгоочікувана відпустка.

Купальники-майки-креми розкладені в сумці, енергійний звук блискавки і «о, так!» — речі спаковані. Годинник усім своїм виглядом натякає на сон, а от організм оголосив протест, аргументуючи наміченими на завтра пригодами. Піду, спробую знайти з ним компроміс.

День перший:

Якщо хтось скаже, що сьогодні о пів на восьму ранку я виходила зі своєї квартири — не повірю. День був довгий: доїзд, переїзд, переліт... особливо переліт — мабуть, кожен пам'ятає, як вперше піднявся в небо. Спочатку знизу бачиш густі хмари, а потім, уже зверху, хмари, які нависають над землею, а вона сама нагадує

намальовану мапу. А як надихають слова командира: «Ми летимо зі швидкістю... коротше, швидко полетимо... на висоті десять тисяч метрів, а ні, ось, Одеса вже дозволила нам піднятися вище, за бортом -37°C , при посадці можлива невелика турбулентність».

Ну, і нарешті, Бургас, а за ним і Сонячний Берег. Болгарія зразу викликає позитив: готелі, бутики, ресторани, лунають різноманітні мови. Берег з красивим золотавим піском, а ось у морі видніються зелені насадження у вигляді водоростей.

Їжа — окрема розмова. Перше, що привертає увагу — розміри порцій, — ми вдвох ледь впорались з однією (!) порцією пастушого салату. І ось із дзеркала дивляться втомлені очі... пора спати.

Знахідки дня: літак, море, обмінник.

ДЕНЬ ДРУГИЙ:

Сніданок! Те, що пропонують на сніданок таким великим їдцям, як ми, можна з успіхом їсти на сніданок, обід і вечерю, ні... ще, мабуть, на полуденок та другу вечерю.

Біля басейну пів сотні шезлонгів, на кожному по рушнику (типу зайнято), а людей немає. Нечесно! Швидко відновлюємо справедливість — рушники змінюють локацію, а господарі, котрі з'явилися лише через пару годин, протесту не висловлюють.

З'єлені в морі вже не було, а берег порадував не лише золотим піском, а й простором — лягай хоч зірочкою, хоч паровозиком. І ще: сонце тут не пече. Зрадивши даному факту, ми ледь не втратили пильність. Так що легкий рожевий відтінок в опік не перейшов. Ввечері відкрили для себе ресторан «Лотос», де скуштували

смачний, ніби домашній супчик. А ще познайомилися з Сонячним Берегом в іншому ракурсі — з висоти оглядового колеса. Зустріч з ліжком приємно порадувала.

Знахідки дня: пароль від wi-fi, автобусна зупинка, ресторан «Лотос».

ДЕНЬ ТРЕТІЙ:

Ура! Топографічний кретинізм переможений! Коротку дорогу до моря знайдено! Зрадівши даному факту, насолоджувалися приємними морськими хвилями весь день.

Вечері здійснили пішу прогулянку до супермаркету «Младость», де провели ціновий моніторинг: ціни помірні, й великої різниці з нашими нема. Особливу увагу приділили солодкому та соками. Нам припала до душі болгарська нуга.

Знахідки дня: знову море, супермаркет «Младость», нуга.

ДЕНЬ ЧЕТВЕРТИЙ:

Сьогодні ми познайомились з Ним... і, схоже, одночасно закохалися в нього. Його звать Несебр. Він такий... красивий, гармонійний і... старий. Йому 3600 років! Так, Несебр — одне із найстаріших міст Європи. А ви що подумали?

Тут багато соборів (найбільш вразила церква Святої Софії, V ст.), залишки оборонного муру та вулички з бруківкою. Візитівка міста — старий вітряний млин — він стоїть на вузькому перешийку, що з'єднує старий Несебр, розміщений на півострові, з новим. Дуже здивували фото померлих на кожному паркані — так і не зрозуміли — чи потрапили на поминальні дні, чи це постійна традиція.

Деньок виявився насичений. За сніданком птахи хотіли вкрасти у нас їжу з тарілок, про що попередив адміністратор. Ми уточнили, чи не вкрадуть нас, на що відповідь була: «нет, вынемножкотяжелый». В Несебрі нас запрошували до ресторану зі словами: «девушкитакиехуденьки, надапакушать», а ввечері нас назвали beautifulwomen. Але, як виявилось, цікаве було попереду! Адже ми дізналися, що чоловіча проституція таки існує! Прямо на вулиці отримали ду-у-уже цікаву пропозицію: «Здравствуйтэ! А как на счёт мужской компани сегодня вечер?»

Біля рідного готелю таксист сказав, що ми «очень красивы, очень». Остаточо підвищивши самооцінку, відправились на вечірній (чи вже нічний) йогурт.

Знахідки дня: Несебр, італійська піца, птахи-злodingи, чоловіча проституція.

ДЕНЬ П'ЯТИЙ:

День почався сумно. На сніданку ми зрозуміли: німці наступають... тепер я готова сперечатися з тими, хто скаже, що наші напиваються і влаштовують дебош на курортах. Німці, що трапилися нам на сніданку, — ось справжні хами (навіть тверезі) або ж нам «пощастило» на гірших представників, які курили людям в обличчя.

А потім життя налагодилось — накупалися, засмагали. Ввечері зробили нове відкриття: національна болгарська страва каварма. Це надзвичайно смачна свинина, запечена з овочами та грибами в горнятку.

Вивчили декілька болгарських слів: «благодаря» (дякую), «добро утро» (тут зрозуміло), «лека нощ» (добраніч). Так що, мабуть «лека нощ».

Знахідки дня: каварма, ресторан «Фенікс».

ДЕНЬ ШОСТИЙ:

Чим ближче до від'їзду, тим швидше летить час. У морі поплавали, позасмагали — вечір. Зате повеселили пів пляжу своєю фотосесією.

І вже якось навчили болгар відрізняти українських дівчат від «русски». Питання вже звучить ствердно: «Ви з України!? Хороші, українки дуже хороші». Так що, шановні співвітчизниці, — ми красуні! — визнано чоловіками різних країн та національностей!

Нові слова: добраппетит (смачного), кашкавал (сир).

Знахідки дня: український паспорт — дякую, мамо й тату, що я — українка!

ДЕНЬ СЬОМИЙ:

Нова прикмета: починаєш помічати над пляжем літаки — до скорого від'їзду. Море сьогодні дуже хвилювалось (у сенсі — хвилі були просто чарівні). Тут тобі і джакузі, і антицелюлітний масаж, і серфінг. Ввечері відправились в караоке-бар і констатували, що пісень зрозумілою мовою там не почувеш. Ну, і найсумніша подія — ми пакуємо валізи... подумки прощаючись із Сонячним Берегом Болгарії, ми веземо із собою трошки болгарського сонця, моря й засмагу. Головне, щоб від такого багажу не було надмірної ваги у валізах.

Знахідка дня: авіаквитки в Україну.

ДЕНЬ ВІД'ЇЗДУ:

Справжнє прощання з морем... останній сніданок у готелі... Сумно... Ні, я передумала! Сумно було хвилину тому, доки ми не побачили, що наш рейс перенесли на п'ять з половиною годин. І зразу стало набагато весе-

ліше — дванадцять біженців із запакованими сумками в холі готелю. Дякуємо доброму і турботливому персоналу готелю Azurro — підібрали, обіграли (у сенсі — організували номер-комуналку та погодували обідом).

Літак. 5 хвилин, політ нормальний:

Нас нарешті транспортували до аеропорту, де ми пережили реєстрацію тривалістю майже у дві години і почекали літак ще годинку... Ось вона — легка невагомість, внизу — Чорне море, попереду — Україна.

Болгарія! «Благодаря» за чудовий відпочинок! За тепле море! За м'яке сонце! За шоколадну засмагу! За каварму! За позитивних болгар! За Несебр! За...

Україна! Зустрічай своїх блудних донечок, що везуть тобі сонячний настрій і море позитиву (словом — те, що легко провезти через таможню)!

***P.S.:** Дякую тим, хто, читаючи цей бортовий журнал, пережив з нами сім днів на Сонячному Березі Болгарії.*

Історія друга. Про іноземну мову та непрості міжнародні комунікації.

Грецький вояж. Бортовий журнал.

Координати: Чернігів. Україна — о. Родос. Греція (липень 2014 року).

ДЕНЬ ПЕРШИЙ, ВИЛІТ:

«Екіпаж та капітан Василь... вітають вас на борту аеробуса-321, що виконує рейс Київ — Родос. За бортом -51°C, на Родосі зараз сонячна погода, орієнтовний час прибуття...» Так, попередній досвід і, звісно ж, везіння — ось формула успіху. Шенгенські візи були оформлені за два дні, речі зібрані спокійно, все сплановано і готово.

Літак: Україна, Чорне море, Румунія, Болгарія і на-решті — Греція! Відчуття захоплення і казки з'явилося саме при появі в полі зору краєчка материка та Середземного моря, які вчора бачились лише на мапі, а тиждень тому — лише у мріях... Комфортний переліт (нас навіть погодували вечерєю, а ми так нагуляли апетит, що й не переживали про його повернення при посадці), приємна зустріч, таксі та готель...

Перше побачення з островом Родос та його одно-йменною столицею вийшло нічним і, мабуть, завдяки цьому — романтичним. Зміна декорацій за вікном таксі — від темних і «неживих» вулиць до туристичних районів з фешенебельними готелями, і знову до старих бараків. Тому експрес-екскурсія та солодкий сон.

«ТАК!»: ми в Греції!

«НІ!»: поки не знайдено.

ДЕНЬ ДРУГИЙ:

Номер в готелі Athena 3* у нас дуже комфортний і сподобався з першого погляду, а ось перша ніч змусила згадати «холодну» ночівлю на сіновалі, тому що не подумалися вимкнути кондиціонер.

П'ять хвилин — і ми на морі... перша смуга — блакить, друга — синя й хвилі з вітерцем... ну, а результатом такого блаженства став вихід на вечір двох рожевих поросят. А ще я тепер точно можу написати посібник «Як відчувати себе дурепою...» — адже саме так почувається людина, яка взагалі не розуміє мови оточуючих. Щоб уникнути казусів, мені заборонено говорити й кивати, можна — мовчати й посміхатися. І моє «посміхатися» одразу дало результат на балконі напроти, де місцеві жителі ремонтують готель. Щоб зрозуміти, що мені кажуть і чого так мило посміхаються, довелося кликати на допомогу «важку артилерію». За дві хвилини спілкування навіть я змогла зрозуміти слово «night» — ось вони усміхнені гостинні греки.

Зустріч з гідом: завдяки добродушному Федьку у нас працює wi-fi, і родичі знають, що все добре і нас ніхто не вкрав (хай навіть не сподіваються).

Ввечері відправилися знайомитися з головною прикрасою нового міста — портом Мандракі. Місце, прославлене одним із Чудес світу — Колосом Родоським, який, на жаль, не витримав якогось землетрусу... Залишилися тут пам'ятники двом оленям (зв'язку не бачу, але виглядають красиво). Фортеця Святого Миколая, се-